

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **E. S.**, zast. Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2017, čj. DSH/4043/17, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 2. 2019, čj. 17 A 82/2017-148,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Klatovy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 11. 2016, čj. OD/10884/16/Pr, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Měl se ho dopustit tím, že dne 27. 4 2016 kolem 11:22 hod. v obci Klatovy, ulice Koldinova, u domu č. p. 277, ve směru jízdy k ulici Dukelská, jako řidič osobního automobilu tov. zn. Fiat Croma, r. z. X, stál vozidlem na chodníku. Tímto jednáním stěžovatel porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost

uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Následně podal stěžovatel u Krajského soudu v Plzni žalobu proti rozhodnutí žalovaného, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[3] Podle krajského soudu projednání věci a rozhodnutí o přestupku nebránila skutečnost, že nebylo rozhodnuto o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti vůči Mgr. R. S., neboť ten jako starosta nebyl osobou, která se bezprostředně podílela na projednání a rozhodnutí věci. Žalovaný se dostatečně zabýval naplněním materiálního znaku přestupku, přičemž s jeho závěry se krajský soud ztotožnil. Jednání stěžovatele dosahuje společenské škodlivosti běžně se vyskytujících přestupků dané skutkové podstaty. Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele snižuje, že po výzvě strážníků přestal blokovat chodník celým vozidlem, ale pouze z části, a že motivem jeho jednání bylo předání pomoci do sociální ubytovny. Nebezpečnost jednání naopak zvyšuje to, že svého protiprávního jednání na výzvu strážníků nezanechal. Přestupku se dopustil před ubytovnou, kde lze předpokládat pohyb chodců, navíc v blízkosti poměrně frekventované silnice. Závěrem krajský soud neshledal důvodnou námitku směřující proti nepřiměřenosti výše uložené sankce. Stěžovateli byla uložena pokuta v nejnižší možné výši. Podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nelze od uložení této pokuty upustit a podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona je za daný přestupek obligatorně ukládána pokuta v minimální výši 1 500 Kč. Krajský soud proto nemohl k návrhu stěžovatele od potrestání upustit nebo pokutu snížit.

[4] Podrobnější rekapitulace rozsudku krajského soudu je s ohledem na níže uvedené závěry Nejvyššího správního soudu nadbytečná.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[5] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítá, že v žalobě vytýkané nezákonnosti rozhodnutí a vady řízení, konkrétně 1) o přestupku nebyl na místě sepsán žádný záznam, 2) strážníci zpočátku nechtěli přestupek nijak řešit, 3) nenaplnění materiální stránky přestupku, 4) nepřiměřenost sankce, 5) porušení práva stěžovatele na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, 6) správní orgán I. stupně řeší totožné přestupky různých osob odlišně, 7) správní praxí správního orgánu I. stupně je tolerování tohoto druhu přestupků u místních řidičů, 8) u některých prominentních řidičů znajících se se starostou postačovala domluva jako odpovídající řešení přestupku, 9) tento postup představuje selektivní výkon spravedlnosti a porušení zásady nestrannosti, nepodjatosti a jednoty v rozhodování, 10) selektivní provádění dokazování, 11) o věci rozhodovala podjatá úřední osoba, 12) nebylo pravomocně rozhodnuto o námitce podjatosti vůči starostovi a 13) správní orgán I. stupně formálně nerozhodl o návrhu na postoupení věci jinému věcně příslušnému orgánu, byly takového rozsahu a takového charakteru, že řádný a zákonný proces v daném správním řízení prakticky chyběl, a pro tyto vady, mělo být rozhodnutí soudem zrušeno. Krajský soud však nesprávně vytýkané vady relativizoval. K eventuálnímu návrhu na upuštění od

pokračování

uložení či snížení trestu za přestupek uvedl, že pokuta byla uložena v nejnižší výši a že takový postup zákon neumožňuje, ačkoliv zde soud není vázán minimální výší pokuty. Krajský soud proto nesprávně posoudil důvodně namítané vady řízení a nezákonnost rozhodnutí, jakož i otázku možného upuštění od uložení či snížení trestu za přestupek.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odvolání proti usnesení podle § 76 odst. 5 správního řádu nemá odkladný účinek a odkázal v tomto směru na rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 As 55/2012-32. Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti pouze obecně opakuje své námitky vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho procesnímu postupu, aniž by jakkoliv polemizoval s argumentací žalovaného resp. s argumenty soudu. Navrhl proto, aby soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Přípisem ze dne 10. 6. 2019 následně žalovaný informoval soud o tom, že Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 14. 5. 2019, čj. 675/2019-160-SPR/3, rozhodlo o odvolání proti rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti vůči Mgr. R. S.

[8] Stěžovatel v replice na vyjádření žalovaného k otázce materiálního znaku skutkové podstaty přestupku odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS. Dále zdůraznil, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je proto irrelevantní rozhodnutí ministerstva, které nadto není pravomocné, neboť bylo chybně doručeno stěžovateli, a nikoliv jeho zástupci.

[9] Žalovaný následně informoval soud o tom, že ministerstvo rozhodnutí doručilo stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah kasační stížnosti považuje úvodem za nutné připomenout, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozsudku krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána. Stěžovatel v kasační stížnosti je povinen vymezit rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí předestřít a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu. Povinností stěžovatele tudíž je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím nebo bez dalšího rekapitulovat námitky obsažené již v žalobě. Obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje rozsah a způsob vypořádání kasačních námitek ze strany Nejvyššího správního soudu.

[12] Nejvyšší správní soud nepřesl bez povšimnutí, že stěžovatel v kasační stížnosti v převážné většině pouze v jednotlivých bodech zrekapituloval vytýkané nezákonnosti a vady správního řízení (viz bod [6] tohoto rozsudku), které shodně namítal již v žalobě a které krajský soud vypořádal v bodech 17 až 29 napadeného rozsudku, a že bez bližšího rozvedení k nim toliko uvedl, že rozhodnutí žalovaného mělo být pro tyto vady krajským soudem zrušeno, avšak krajský soud vytýkané vady nesprávně posoudil a relativizoval.

Nejvyšší správní soud proto podotýká, že není jeho úkolem za stěžovatele domýšlet, jaké konkrétní vady či nezákonnosti krajský soud nesprávně posoudil (zda všechny, nebo jen některé z nich), v čem konkrétně spočívalo tvrzené zlehčení těchto vad krajským soudem, nebo proč jsou závěry krajského soudu ohledně vytýkaných vad a nezákonností nesprávné. Tyto námitky tak nesplňovaly náležitosti kasační námitky ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. Jedinou projednatelnou námitkou v kasační stížnosti byla ta, která poukazovala na to, že krajský soud chybně vyhodnotil možnost moderace pokuty, neboť podle stěžovatele tomu nebránila minimální výše pokuty v zákoně, neboť tou soud není vázán.

[13] Stěžovatel nicméně v replice na vyjádření žalovaného svou argumentaci doplnil, a tedy rozšířil kasační námitky. K otázce naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 5 As 104/2008 a uvedl argumentaci týkající se rozhodnutí o námitce podjatosti vůči Mgr. R. S. Stěžovatel tak částečně (byť ne podrobně) vymezil rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu, který proto pouze v tomto rozsahu posoudil námitku nesprávného posouzení krajským soudem. Bez bližšího rozvedení v replice by byly tyto námitky pro svoji obecnost neprojednatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[14] Co se týče namítaného nenaplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu stěžovatelem, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tato námitka není důvodná.

[15] Podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu platilo, že *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*

[16] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu dále platilo, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 As 104/2008, na který odkázal stěžovatel, konstatoval, že „[l]ze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. [...] Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém

pokračování

konkrétním případě...“ Nejvyšší správní soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a vyšel z nich proto i v nyní projednávané věci.

[18] V průběhu správního řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se stěžovatel přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu dopustil, neboť porušil zákaz stanovený v § 53 odst. 2 téhož zákona tím, že stál vozidlem na chodníku. Pokud jde o materiální znak přestupku, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem žalovaného, že přestupek spočívající v nedovoleném užití chodníku obecně patří mezi méně závažné přestupky. Nicméně i tento přestupek zahrnuje určitou míru společenské škodlivosti, neboť stáním nebo zastavením vozidla na chodníku může dojít k ohrožení chodců, jimž je primárně určen chodník k užívání, a to například tím, že budou nuceni z chodníku sejít, aby vozidlo obešli, čímž se vystaví zvýšenému riziku srážky s případně projíždějícím vozidlem, nebo i tím, že je může ohrozit nečekané otevření dveří vozidla. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda další okolnosti jednání stěžovatele nemohli snížit jeho společenskou škodlivost.

[19] Za okolnost snižující škodlivost jednání stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud shodně s žalovaným a krajským soudem skutečnost, že stěžovatel po výzvě strážníků přestal blokovat chodník celým vozidlem. Kladně lze také hodnotit pohnutku stěžovatele, kterou bylo vyložení a předání pomoci (balíku) do azylového domu, před nímž své vozidlo na chodníku zastavil, byť to soud považuje za polehčující okolnost, jež se promítla do výše uložené pokuty, neboť sama o sobě nesnižuje v případě přestupku stěžovatele škodlivost jednání pro chráněný zájem (riziko pro chodce bylo stále stejné). Nicméně nelze přehlédnout následné chování stěžovatele poté, co ho strážníci městské policie vyzvali, aby z chodníku sjel a zastavil případně vozidlo na pozemní komunikaci. Nejenže stěžovatel výzvu uposlechl pouze z poloviny a částí vozidla nadále setrval na chodníku, ale zároveň se odmítl bezdůvodně k výzvě strážníka legitimovat a až na výzvu zvané hlídky Policie ČR předložil občanský průkaz. Ačkoliv tak strážníci chtěli věc řešit zprvu neformálně a pouze po stěžovateli požadovali, aby sjel z chodníku celým vozidlem, což ostatně odpovídá obecně nižší míře společenské škodlivosti tohoto přestupku, stěžovatel trváním na své pravdě, že se přestupku nedopustil, odmítl věc řešit smířlivě a nadále částí vozidla stál na chodníku, a to až do příjezdu hlídky Policie ČR. Zájem chráněný zákonem tak byl ohrožen jednáním stěžovatele po delší dobu, a stěžovatel navíc úmyslně nerespektoval zákaz stanovený v § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, a to i přes výzvy strážníků. Nejvyšší správní soud tak shodně s žalovaným a krajským soudem neseznal takové okolnosti, které by snížily společenskou škodlivost jednání stěžovatele pod míru, která je typická pro přestupek tohoto druhu. Nejvyšší správní soud proto ve shodě se závěrem krajského soudu uzavírá, že stěžovatel svým jednáním naplnil materiální znak skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

[20] Stěžovatel v žalobě namítl, že proti usnesení žalovaného o nepodjatosti starosty Mgr. R. S. podal odvolání, o kterém nebylo rozhodnuto. Krajský soud k této námitce uvedl, že tato skutečnost nebránila projednání a rozhodnutí o přestupku stěžovatele, neboť starosta nebyl osobou, která se bezprostředně podílela na projednání a rozhodnutí věci. Žalovaný následně přípisem ze dne 10. 6. 2019 informoval Nejvyšší správní soud o tom, že ministerstvo potvrdilo usnesení žalovaného. K této skutečnosti stěžovatel v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkumu

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je proto irrelevantní rozhodnutí ministerstva, které nadto není pravomocné, neboť bylo chybně doručeno stěžovateli, a nikoliv jeho zástupci. Namítaná vada řízení proto stále nebyla dle stěžovatele odstraněna.

[21] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel podáním ze dne 27. 6. 2016 namítl podjatost oprávněné úřední osoby a dále navrhl, aby věc dále neprojednával správní orgán I. stupně, ale jiný správní orgán, o jehož nestrannosti a nepodjatosti nebudou pochybnosti. Věc byla následně postoupena žalovanému, který usnesením ze dne 29. 7. 2016, čj. DSH/9898/16, rozhodl o nepodjatosti starosty Mgr. R. S., který následně usnesením ze dne 19. 8. 2016, čj. PRÁV/129/16, rozhodl o tom, že není podjatý Ing. M. J., tajemník správního orgánu I. stupně. Ten následně usnesením ze dne 23. 8. 2016, čj. PRÁV/131/16, rozhodl o nepodjatosti vedoucího odboru dopravy, Ing. A. N., který usnesením ze dne 29. 8. 2016, čj. OD/8172/16/Na, rozhodl konečně o tom, že není podjatý M. P., oprávněná úřední osoba ve věci řízení o přestupku stěžovatele. Správní orgán I. stupně následně rozhodl o přestupku stěžovatele dne 22. 11. 2016.

[22] Z výše uvedené rekapitulace je zřejmé, že žalovaný rozhodl o námitce podjatosti vůči starostovi před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k otázce pravomoci rozhodnout o námitce podjatosti v případě námítky směřující vůči všem úředním osobám podílejícím se na pravomoci správního orgánu viz rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2013, čj. 3 As 2/2013-22). V souladu s § 14 odst. 2 správního řádu tedy byla námitka podjatosti posouzena a bylo o ní bez zbytečného odkladu rozhodnuto. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 55/2012, na který důvodně odkázal žalovaný, dospěl k závěru, že „§ 14 správního řádu hovoří pouze o rozhodnutí o námitce podjatosti, tedy o vydání usnesení, kterým se námitce vyhová či nikoli. Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Správní orgán I. stupně proto mohl pokračovat v řízení proti stěžovateli již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti ze dne 28. 6. 2010, byť samozřejmě nesl riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor (shodně Vedral, dílo cit. v bodě [12] shora, s. 183). Vyřízení námítky podjatosti, byť nepravomocné, tedy předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé a byly splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí.“ Ve vztahu k projednávané věci tak lze konstatovat, že zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly splněny, neboť námitka podjatosti vůči Mgr. R. S. byla (být nepravomocně) před vydáním tohoto rozhodnutí vyřízena. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že ministerstvo rozhodlo o odvolání proti usnesení žalovaného až v průběhu řízení o kasační stížnosti. Pro účely nyní projednávané věci je zároveň bezpředmětné, zda bylo rozhodnutí ministerstva stěžovateli řádně doručeno či nikoliv.

[23] Krajský soud tak dospěl ke správnému závěru, že nerozhodnutí o odvolání proti usnesení žalovaného nebránilo projednání a rozhodnutí o přestupku stěžovatele. Nejvyšší správní soud nicméně nesouhlasí s důvodem, který krajský soud k tomuto závěru vedl, a proto ho v této části koriguje (viz předchozí bod). Je sice pravda, že starosta nebyl osobou, která se bezprostředně podílela na projednání a rozhodnutí věci samé, nelze však ztrácet ze zřetele, že stěžovatel namítl podjatost správního orgánu I. stupně, a tedy i starosty města. Za této situace nebylo proto bezvýznamné, jakým způsobem žalovaný posoudí podjatost starosty, neboť ten následně byl povinen rozhodnout o námitce podjatosti vůči tajemníku

pokračování

správního orgánu I. stupně [§ 14 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 109 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)]. Jestliže by totiž žalovaný shledal Mgr. R. S. podjatým, nebyla by ve správním orgánu I. stupně jiná úřední osoba, která by nebyla k němu ve vztahu podřízenosti, a bylo by tak podle § 14 odst. 5 správního řádu o tom třeba bezodkladně uvědomit žalovaného, který by pak byl povinen postupovat podle § 131 odst. 4 správního řádu a delegovat věc jinému věcně příslušnému podřízenému správnímu orgánu. Způsob vyřízení námítky podjatosti vůči starostovi před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl proto důležitý. Rozhodné však pro projednávanou věc je, že o námítce podjatosti bylo rozhodnuto, přičemž pro účely vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně nebylo na překážku, že bylo rozhodnuto toliko nepravomocně.

[24] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že správní soud je při přezkumu správního rozhodnutí ve věci samé oprávněn zkoumat k žalobní námítce podjatost úřední osoby samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak s ní bylo před tím naloženo ve správním řízení (rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, čj. 9 As 121/2014-33, bod 42, a ze dne 4. 7. 2019, čj. 9 As 70/2019-34, bod 30). Nicméně v nyní projednávané věci stěžovatel v žalobě nic konkrétního k námítce podjatosti neuvedl, kromě námitky týkající se údajně nesprávného procesního postupu úředních osob, které byly krajským soudem vypořádány.

[25] Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil námítce, dle které krajský soud nesprávně posoudil možnost upuštění od potrestání stěžovatele nebo snížení uložené pokuty.

[26] Podle § 65 odst. 3 s. ř. s. *rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.*

[27] Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

[28] Z citovaných ustanovení plyne, že se žalobce může domáhat upuštění od trestu za správní delikt (konkrétně přestupek v nyní projednávané věci) nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených. Tomu pak odpovídá oprávnění soudu, nejsou-li dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu a byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, aby rozhodl v mezích zákona o upuštění od trestu nebo o jeho snížení. Soud je tedy oprávněn sankci moderovat pouze v rámci zákonem stanovených mantinelů a nesmí ji snížit pod spodní hranici zákonné sazby, neumožňuje-li takový postup zákon, podle něhož správní orgán v řízení postupoval. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, čj. 6 As 48/2007-58, zároveň dospěl k závěru, že soud nemůže od trestu upustit, jestliže zákon správnímu orgánu tuto možnost nedává. Rozhodnutí soudu, který by v takovém případě od uložení trestu upustil, by bylo proto nezákonné.

[29] Podle § 125c odst. 5 písm. g) platilo, že *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).* Podle § 125c odst. 9 téhož zákona platilo, že *od uložení sankce podle odstavců 5 až 8, s výjimkou odstavce 7 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.*

[30] Stěžovatel byl uznán vinným za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a byla mu podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta v nejnižší možné zákonné sazbě, a to ve výši 1 500 Kč. Zároveň podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nemohl správní orgán I. stupně od uložení pokuty upustit. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že nemohl k návrhu stěžovatele upustit od uložení pokuty nebo ji snížit, neboť zákon o silničním provozu neopravňoval správní orgán I. stupně k uložení pokuty ve výši nižší, než je spodní hranice zákonné sazby, a zároveň mu neumožňoval od trestu upustit. Ani tato námitka stěžovatele proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[32] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. dubna 2021

Petr Mikeš
předseda senátu